

На медфаці кожної другої суботи у студентській їдальні проводилися “Голубые огоньки”, студентські весілля. Запам’яталися виступи разом із студентським хором факультету (керівник – професор Ганич О.М.) в різних областях України та на Закарпатті, а також робота в складі студентського будівельного загону в Новій Каховці, що на Херсонщині. До лірики слід додати й те, що у Володимира Васильовича є чудова дружина Ірина Дмитрівна, яка працює понад 30 років дільничним педіатром і яка все життя є поряд, куди б доля не закинула подружжя Кучеруків. А ще у Володимира Васильовича є два чудові сини, які також закінчили Ужгородський державний університет. Старший син Олексій – приватний підприємець в Ужгороді, а молодший Валерій працює журналістом-політологом у м.Київ. Є у Володимира Васильовича й дві чудові невістки – обидві Мар’яни. Але найголовніше – це онучка Каролінка, яку дід Володя безмежно любить і яка вже в свої 8 років чудово грає на фортепіано, дякуючи зусиллям музиканта, педагога від Бога Шапран Л.Л. (Ужгородська музична школа ім. П.І. Чайковського). Ось така лірика і правда життя.

Але слід додати, що Володимир Васильович залишається авторитетом на кафедрі дитячих хвороб, має десятки справжніх друзів-медиків у Закарпатті, багатьох містах України, Росії, Прибалтики, Таджикистану, Угорщини, Німеччини. Володимир Васильович є людиною слова, честі і порядності.

Довгих років життя та творчих успіхів, дорогий колего!

*Завідувач кафедри дитячих хвороб з дитячими
інфекціями медичного факультету УжНУ,
доктор медичних наук, професор Горленко О.М.*

та колектив кафедри

ДОКТОРУ МЕДИЧНИХ НАУК, ПРОФЕСОРУ ПЕТРУ ШЕРЕМЕТУ – 70

Штрихи до портрета

Петро Федорович Шеремет народився 16 листопада 1938 року в селі Глинськ Калинівського району Вінницької області в сім’ї колгоспників. Чудові людські якості батьків сприяли формуванню його характеру, стосунків з людьми. Батько брав участь у визволенні Закарпаття від німецько-фашистських загартників, пізнав і полюбив цей край і свою любов передав синові. Прислухавшись до поради батька, після закінчення школи Петро вступив у Берегівське медичне училище.

Маючи хист до поезії, розлучаючись з батьками та рідним селом, юний студент-медик пише такі рядки (уривок):

Чому так рано я покинув свою хату,
Село квітуче в вербах і садах,
Так рано розлучився з мамою і татом,
Майнув в життя, як самотній птах.

Я від’їздив на Закарпаття в серпень – днину,
У мене радість, в мами сльози на очах,
Коли побачу я тебе моя дитино?
Коли відчую рідні руки на плечах?

Так і поїхав в перший шлях широкий,
На Закарпаття – дивний край садів,
Лиш по нощах здригався птах цей самотній,
Від туги сліз, гудків далеких поїздів.

Після закінчення в 1955 році медичного училища Петро, вже Федорович, працює три роки фельдшером в селах Березники та Керецьки на Свалявщині. Однак природнича допитливість, прагнення пізнання глибин медицини приводять його в 1958 році в стіни медичного факультету Ужгородського державного університету, хоч при цьому йому довелося проявити величезну настирливість, чоловічий характер і енергію скорпіона.

Закінчивши в 1964 році навчання на медичному факультеті, працює лікарем дільничної лікарні села Нижній Бистрий Хустського району. Великий інтерес до наукової роботи сприяв тому, що в грудні цього ж року Петра Федоровича переводять на роботу лекційним асистентом кафедри оперативної хірургії рідного навчального закладу. З його часу його життя нерозривно пов'язане з медичним факультетом УжНУ. Через три роки захищає кандидатську дисертацію і займає посаду асистента кафедри факультетської хірургії. Ставши корінним закарпатцем, Петро Федорович у пам'яті тримає спогади про рідне село, рідну Вінниччину і каже про це у віршах (уривок):

Не відпуска мене село від себе,
В далеких спогадах я з ним завжди,
Де напиваються зелені верби
З торфових ям бурштинної води.

Хоч в снах я бачу ясени і осоки,
Від Гулівець до рідного села,
Та повертаюся в Карпатські гори,
Куди мене щаслива доля завела.

З 1984 по 1986 рік Петро Федорович перебуває в докторантурі на кафедрі оперативної хірургії та центру пересадки ендокринних залоз в Університеті Дружби народів імені Патріса Лумумби в Москві у академіка І.Д. Кирпатовського. Під його керівництвом в 1988 році Петро Федорович блискуче захищає докторську дисертацію на тему: «Мікрохірургічні реконструктивні операції при хронічних лімфатичних набряках кінцівок». Результати своїх наукових досліджень доктор медичних наук, професор П.Ф. Шеремет широко застосовує в практичній діяльності. Його професіоналізм і наукові погляди формувались під впливом вчених УжНУ, а також ряду провідних вчених України та колишнього СРСР – проф. Степанової Г.Г., проф. Ротенберга Д.Л., проф. Покровського В.І., проф. Кліонера Л.І., академіка Кирпатовського І.Д., академіка Петровського Б.В. та багатьох інших. Петро Федорович формувався як вчений, педагог, хірург серед добрих людей. У житті йому багато допомагали рідні, друзі, колеги.

На жаль, родина розкидана по світу – сестри в Кокчетаві, Караганді, Волгограді, батьки повмирили. Приїжджаючи рідко в рідне село, Петро Федорович із сумом пише про рідну хату (уривок):

Ворота схилені з дощок позеленілих,
Травою й бур'яном подвір'я поросло,
Криниця поміж груш осиротілих,
З відром, що воду, як життя несло.

Я скрипнув корбою іржавою криниці,
Хотів втопити спрагу у воді,
Та замість чистої джерельної водиці,
Свої я сльози витяг у відрі.

Пріоритетними науковими розробками П.Ф. Шеремета є нові, сучасні методи оперативного мікрохірургічного втручання на лімфатичній системі, а саме – мікрохірургічні лімфовазо-венозні та лімфонодуло-венозні анастомози при слоновості кінцівок. Його нові способи операцій та методичні підходи захищені авторськими свідоцтвами. Петро Федорович вперше в медичній практиці розробив новий апарат для зшивання мікросудин різного діаметра та методику операції пересадки гіпофіза на судинних зв'язках в експерименті. Він активний учасник численних наукових з'їздів, міжнародних симпозіумів, конференцій, автор багатьох винаходів раціоналізаторських пропозицій. Результати своїх наукових досягнень узагальнив у 140 наукових статтях та монографії. П.Ф. Шеремет член фахової Ради, експертної Ради МінВУЗу України, керує науковими роботами аспірантів.

Професор П.Ф. Шеремет пройшов всі етапи становлення – від фельдшера до професора. За цей час він був асистентом, доцентом, завідувачем курсу загальної хірургії, докторантом, керує кафедрою факультетської хірургії УжНУ. Він відомий хірург, клініцист. Багато хворих відчули його доброту, чуйність, поміркованість та високий професіоналізм. Приділяє велику увагу вихованню молодих хірургів, передає їм свої знання, досвід, майстерність. Педагог, блискучий оратор, чії лекції з великою увагою та інтересом слухають студенти та молоді спеціалісти. Його спілкування з хворими, колегами та студентами завжди залишає приємний слід. У вільний час славить український народ пісню: 41 рік активний член заслуженої Народної хорової капели професорсько-викладацького складу УжНУ «Боян», пише вірші, залишає в пам'яті закарпатців мальовничі куточки чарівної природи на полотнах.

Життя та діяльність професора Шеремета П.Ф. характеризується відданістю та любов'ю до своєї професії, великою наполегливістю в досягненні мети, високим професіоналізмом, організаторським та педагогічним хистом, умінням долати численні перешкоди. Чудовою властивістю його є величезний запас енергії і вміння використовувати її в повсякденному житті.

Все, що має Петро Федорович в особистому житті, завдячує своїй сім'ї і особливо дружині Маргариті. Вона – берегиня сімейного вогнища і на всіх етапах його становлення була та є поруч, надійно забезпечувала передову і тил. Петро Федорович – чудовий сім'янин. Має трьох доньок, сина, трьох онуків і правнучку. Дві доньки і син за професією пішли слідами батька – медики, старша донька – економіст. Син закінчив Березівське медичне училище, медичний факультет УжНУ, магістратуру з хірургії, кандидат медичних наук і тепер працює на кафедрі поруч із батьком. Три онуки здобувають вищу освіту на різних факультетах УжНУ.

Щасливий і гордий батько каже: «Збудував будинок, посадив сад, виростив сина – отже живу не дарма».

Як громадянин, Петро Федорович боляче переживає політичні та економічні незгоди в суспільстві, презирає свавілля, насильство і все, що приносить зло людям.

Порівнюючи важке своє дитинство і сьогоднішній стан у країні, він пише (уривок):

І хоч роки давно ті промайнули
І вже на скроні бачу сивину,
Я з болем в серці згадую минуле
І з болем в ньому у майбутнє йду.

Але життя тече і йти з ним в ногу означає жити, любити, творити, радіти кожному дню, вміти дарувати радість і щастя людям.

*Декан медичного факультету УжНУ,
доктор медичних наук, професор Болдіжар О.О.*